

Miha Kamin se je rodil 1898 v Dolenji vasi pri Veliki Loki na Dolenjskem. Po osnovni šoli v domačem kraju je obiskoval gimnazijo v Ljubljani in Novem mestu, kjer je 1918 maturiral. Medicino je študiral v Zagrebu, na Dunaju in v Gradcu — tam je l. 1924. doktoral.

Služboval je v splošni bolnišnici v Ljubljani, kjer se je po končanem enoletnem stažu specializiral iz interne medicine in l. 1927 dosegel naslov specialista. Takoj pa se je posvetil nevrologiji in psihiatriji in že l. 1928 je začel s specializacijo iz teh strok na nevropsihiatričnem oddelku splošne bolnišnice v Ljubljani. Tam je ostal do l.

1934, vmes pa je bil poldrugo leto hospitant na nevropsihiatrični kliniki na Dunaju. Do leta 1938 je bil strokovni predstojnik — šef oddelka na Studencu, nato pa do 14. januarja 1944 šef oddelka bolnišnice za duševne bolezni Ljubljana-Studenec na Poljanskem nasipu. Tu in na Studencu je tudi stanoval.

Takoj po ustanovitvi OF se je vključil v narodnosvobodilno gibanje in mu ostal zvest do svoje smrti: pomagal je zbirati material, skrival ilegalce in ranjene partizane ter opravljal še druga odgovorna dela, ne meneč se za nevarnost, ki je naraščala iz dneva v dan.

Prvič so ga za štiri mesece zaprli ita-

lijanski okupatorji decembra 1942. 14. januarja 1944 pa so ga aretirali nemški okupatorji. Ker pri zaslišanjih ni nič izdal, so ga odpeljali iz Šentpeterske vojašnice v policijske zapore, od tam pa čez dva dni v Begunje. Dne 19. januarja 1944 so ga skupaj z 39 talci ustrelili v vasi Kovor pri Trzihu. Pokopan je na pokopališču v Begunjah.

Dr. Miha Kamin je napisal več medicinsko-psihiatričnih, psiholoških, pravnih in obče filozofskih del. Izhajala so v nemških, hrvaških in slovenskih strokovnih revijah. Izmed šestih v predvojnih letnikih Zdravstvenega vestnika objavljenih del smo za naše bralce izbrali

Zapisek k Šerkovi involutivni parafreniji

Psihiatrično delo Šerkovo je še posebej odlikovala njegova skrbnost v diagnostiki. V dobi, ko je Bleulerjeva shizofrenija posrkala malone vse dotodanje diagnostične skupine in skupinice in je shizofrenija vse bolj in bolj postajala loncec, v katerega so metali vsako psihozo, ki je ni bilo mogoče pridelati drugi endogeni ali pa kaki organski psihozi, je Šerko budno pazil, da ni zašel v tako diagnostično zvođenost.

Kot svoječasn učenec Kraepelinov se je predvsem trudil, da bi uveljavil digniteto Kraepelinove parafrenije kot bolezenske enote. Tako je Šerko mirno Kleista, — ki pa izhaja iz druge šole —, verno in vredno nadaljeval napor svojega učitelja, da bi vse bolezenske oblike, ki ne končavajo z defektom, oddelil od shifofrenije.

Diagnostična bistroglednost Šerkova se najbolj odraža v njegovi konceptiji involutivne parafrenije. Šerko je s tem opredelil v krogu parafrenih psihoz¹ še posebno bolezensko obliko, ki ji priteče lastna simptomatologija. Prepričevalno je nasproti Kleistovi involutivni paranoji utemeljeval upravičenost naziva involutivna parafrenija iz čisto kliničnih, simptomatoloških razlogov, ki niso bili samo negativno kritični nasproti Kleistu, marveč v polni meri pozitivno konstruktivni. Svojo pomembno publikacijo² končuje s skromnostjo, vredno resnega klinika: »Če torej govorimo o involucijski parafreniji kot posebni bolezenski obliki, ne rečem s tem, da ima ta bolezen, vzeta kot celota, za podlago specifičen in samo njej svojski bolezenski proces; tudi ne, da predstavlja morda samo različico občnega parafrenega procesa; na-

sprotno, ta psihoza je zame, kakor vsaka druga, značilen konglomerat elementarnih kompleksov kot posamični procesov, ki so po svoji pretežni množini soudeleženi tudi ob zbroju drugih bolezenskih oblik, vendar pa v drugačnih razmerah in drugačni zaporednosti. S tem pa nočem reči, da bi zaradi tega ne šla tej bolezni vrednost svojske bolezenske oblike.«

Ne smemo pa zamolčati, da današnja psihiatrija že dober čas ne priznava več parafrenije za samobitno psihozo. Že nekaj let po Šerkovi publikaciji o involutivnih parafrenijah je Wilhelm Mayer s katanestičnimi ugotovitvami pokazal, da se je pri bolnikih, ki je bila njih psihoza prvotno diagnosticirana kot parafrenija, razvejala bolezen naprej v smislu prave shizofrenije.³

Pozneje so tudi genealoško ucvrstili, da parafrenije ni mogoče principialno ločiti od shizofrenije, prav tako kakor pripada shizofrenemu krogu npr. predsenilna ukračitvena blodnjavost ali pa pozna katanilja. Tako prevladuje dandanes mnenje, da je prištevati parafrenije v Kraepelinovem smislu k paranooidnim shizofrenijam. Naziv parafrenija se zdi dandanes odvisen, češ da tudi sicer ne uporabljamo v diagnostiki za različne razvojne stopnje iste bolezni različnih imen.

Šerku so bila seveda ta dognanja in mnenja znana. Ne se pa vdal, marveč se je pripravljal, da bi svojo tezo kot znanstvenik trezno dokazal. Prav nič ne dvomimo, da bi to bil zrel poskus, ki bi mu tudi uspeh ne bil izostal, če bi prezgodnja smrt ne bila skočala samorodnega psihiatričnega dela Šerkovega.

dr. MIHA KAMIN

PLAKAT UDARNIŠKI TEDEN ZA CESTE OD 12. DO 19. MAJA 1947

Plakat II. kongresa Ljudske prosvete Slovenije v Ljubljani od 14. do 16. januarja 1950

¹ Mimogrede naj povem, da je prvo idejo nove diagnostične enote — ravno parafrenije — sprožil Šerko in jo je Kraepelin od njega privzel.

² Die Involutionsparaphrenie. Monatsschr. f. Psych. u. Neurolog., 45, 1919.

³ W. Maxer: Über paraphrenie Psychosen. Zeitschr. f. d. ges. Neur. u. Psychiatr. Bd 74 (1921).